

Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.147/2024/12.

A Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. év november hó 19. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék a 2024. év február hó 21. napján kihirdetett 11.B.49/2023/39. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 5 (öt) évre enyhíti.

A pénzbüntetést – meg nem fizetése esetén – napi tételenként kell egy-egy napi fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni.

A Pest Vármegyei Rendőr-főkapitányságon – helyesen – 13050/1669-18/2021.bü. számon lefoglalt T-303/2021. számon bevételezett és a bűnjeljegyzék 16-18., valamint 21. tételszámai alatt nyilvántartott ékszerekre is vagyonekobjaszt rendel el. Az elkobozni rendelt és az összesített bűnjeljegyzék 1., 9-10. és 12. sorszám alatti tárgyakat a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatala kezeli Bny.I.105/2023. számon. Az ugyancsak a fenti nyilvántartási számon kezelt Samsung Galaxy mobiltelefon lefoglalását megszünteti és azt Terhelt1 vádlottnak kiadja.

Az elsőfokú bíróság által a vagyonekobjással érintett 1.108.500 (egymillió-száznyolcezeröt száz) forintot a Budapest Környéki Törvényszék BL00654/2023/1. számú bírói letéti számláján tartják nyilván.

Mellőzi az elsőfokú bíróság által a pénzbüntetés, a vagyonekobjaszt és a bűnügyi költség biztosításának érdekében a visszatartására vonatkozó rendelkezést.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapítottakon túlmenően a másodfokú bíróság kötelezi Terhelt1 vádlottat további 4.940 (négyezerkilencszáznegyven) forint bűnügyi költség megfizetésére, amely így összesen 552.729 (ötszázötvenkettőezer-hétszázhuszonkilenc) forint.

A vádlott érvényes személyazonosító okmányának száma: okmányszám1.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. év február hó 21. napján kihirdetett 11.B.49/2023/39. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés], amiért őt 6 év szabadságvesztésre, 6 év közügyektől eltiltásra, valamint 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, továbbá vele szemben 1.108.500 forint, 265 euro és 100 amerikai dollár erejéig vagyonek kobzást rendelt el.

[2] A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani, egyben megállapította, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.500 forintban állapította meg, így Terhelt1 vádlottat összesen 300.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett továbbá az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt tárgyak elkobzásáról és a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére. Végezetül a törvényszék a forintban és különböző valutákban lefoglalt pénzösszegeket a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés, bűnügyi költség és vagyonek kobzás biztosítására visszatartotta.

[3] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen Terhelt1 vádlott enyhébb büntetésért és cselekménye enyhébb minősítéséért jelentett be fellebbezést, mert álláspontja szerint terhére legfeljebb a Btk. 178. § (1) bekezdésének III. fordulatában meghatározott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerre tartással elkövetett kábítószer birtoklásának büntette állapítható meg.

[4] A vádlott meghatalmazott védője a jogi minősítést illetően, enyhébb minősítés, a Btk. 176. § (1) bekezdésének III. fordulata szerinti forgalomba hozatallal elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettekénti, vagy a Btk. 178. § (1) bekezdés III. fordulatában megfogalmazott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő kábítószer birtoklásának büntettekénti minősítés végett, valamint a bizonyítási indítványok elutasítása miatt is, és enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.169/2024/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta és arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bejelentett

védelmi fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat terjedelme teljeskörű. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó relatív, vagy feltétlen hatályú eljárási szabálysértést nem vétett. A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett, amelynek eredményeként túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes a Be. 592. § (1) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, ugyanakkor az ítéletben megállapított tényállás kisebb részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság azt részben hiányosan és ezzel összefüggésben az általa felvett bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával ellentétesen állapította meg. Az ügyészi álláspont szerint ezért a Budapest Környéki Törvényszék ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjaiban foglalt okokból részleges megalapozatlanságban szenved, amely azonban a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel kiküszöbölhető, amelynek eredményeként az elsőfokú bíróság ítélete érdemi felülvizsgálatra alkalmassá válik.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megalapozatlanságát abban jelölte meg, hogy a történeti tényállás azon részéből, ahol a törvényszék a vádlott lakóhelyén foganatosított kutatás során megtalált kábítószeres és egyéb eszközök felsorolását részletezte, a marihuána kapcsán kimaradt a nettó 68,81 gramm tömegű tétel elől az „összesen” szó, amelynek hiányában úgy tűnik, hogy a vádlottnál nem csupán ekkora mennyiségű marihuánát leltek fel és foglaltak le, hanem ezen felül további 16 darab simítózáras tasakba kiporciózva, tasakonként nettó 0,935 gramm, összesen nettó 14,96 gramm marihuánát, valamint a bambusztárlól további nettó 53,85 gramm marihuánát is. Az ügyészi álláspont szerint a fenti kiegészítéssel a megalapozatlansági hiba kiküszöbölhető és az elsőfokú ítélet érdemben felülbíráható.

[7] A fellebbviteli főügyészség az átiratában részletesen foglalkozott a vádlott terhére megállapított bűncselekmény minősítésével és a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) 1/2007.BJE. számú jogegységi határozatában foglaltakra, továbbá számos eseti döntésre hivatkozva fejtette ki, hogy álláspontja szerint miért döntött helyesen a törvényszék, amikor a vádlott cselekményét kábítószer-kereskedelem büntettként értékelte.

[8] Foglalkozott az elsőfokú bíróság által elutasított bizonyítási indítványokkal is, amelyek tekintetében úgy foglalt állást, hogy azokat a törvényszék részletesen megvizsgálta és megalapozottan határozott azok elutasításáról, amelyeket az ítélete [92] és [93] bekezdéseiben részletesen megindokolt. Összességében arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében logikusan kifejtette, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el a mérlegelési jogkörében eljárva és e tevékenysége minden megfelel a Be. 167. § (4) bekezdésében írtaknak, mert törvényes, észszerű és logikai hibáktól mentes.

[9] A büntetés kiszabása körében további súlyosító körülményként indítványozta értékelni, hogy a vádlott a kábítószer-kereskedelem büntettét a legsúlyosabb elkövetési magatartással a kereskedéssel valósította meg, miként azt is, hogy Terhelt1 fogyasztott is a kábítószerből és e magatartása elvileg alkalmas lenne a Btk. 178. § (6) bekezdésében meghatározott kábítószer birtoklásának vétsége megállapítására, amire csak azért nem kerülhet sor, mert e bűncselekmény látszólagos alaki halmazatban áll a kábítószer-kereskedelem büntettével és a szubszidiaritás elvénél fogva a súlyosabb deliktumba beolvad. Ugyanakkor azt is hangsúlyozta a fellebbviteli főügyészség átirata, hogy a vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyát növeli az a tény, hogy más, önállóan nem értékelhető bűncselekményt is elkövetett. Végezetül szintén súlyosító körülményként indítványozta értékelni a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottságát is, amellyel összefüggésben jelezte, hogy a bűncselekményre vonatkozó és a Központi Statisztikai Hivatal által közzétett részletes adatokat az ügyész írásban benyújtott perbeszéde tartalmazza. Az elsőfokú bíróság által felsorolt enyhítő körülményeken túlmenően, ilyenként indítványozta értékelni Terhelt1 beismerő vallomását, de csak kisebb súllyal, mert a vádlott mindössze a birtoklás tényét

ismerte el, továbbá lényegét tekintve tetten érték őt, a bűncselekmény elkövetése a lefoglalás okán a beismerése nélkül is kellően igazolható volt.

[10] Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamát meglehetősen méltányosnak értékelte és jelezte azon álláspontját, hogy a törvényszék ítélete kifejezetten enyhe, de még éppen megfelel a büntetési céloknak, ezért a büntetés mérséklése nem indokolt. A pénzbüntetés alkalmazását és konkrét mértékét is törvényesnek tartotta azzal, hogy az elsőfokú bíróság határozatának rendelkező része kiegészítendő a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén követendő átváltoztatási eljárásról szóló rendelkezésekkel.

[11] Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság az összesített bűnjeljegyzék 16-18. és 21-22. tételes szám alatti vagyontárgyak vonatkozásában nem rendelkezett a vagyoneklkobzásról, jóllehet ezek is olyan tárgyak, amelyek e büntetőjogi intézkedés alá esnek a törvény rendelkezései értelmében. Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság az elsőbírói ítélet rendelkező részéből mellőzze a Be. 323. § (1) bekezdésén alapuló visszatartásra vonatkozó rendelkezést, figyelemmel arra, hogy az csak a terheltnek kiadandó dolog esetén lehetséges, azonban ilyen tartalmú rendelkezést a törvényszék nem hozott. A járulékos kérdések körében végül indítványt tett arra is a fellebbviteli főügyészség, hogy a másodfokú bíróság egy tanú megjelenésével kapcsolatban felmerült további 4.940 forint bűnügyi költség megfizetésére is a vádlottat kötelezze. Összegezve tehát a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a büntetőjogi főkérdésekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyást indítványozta, míg a járulékos kérdésekben a határozat – fentiekben részletezettek szerinti – megváltoztatását szorgalmazta.

[12] A vádlott meghatalmazott védője a fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Ebben annak a meggyőződésének adott hangot, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helytelen következtetést vont a vádlott kábítószer-kereskedelem bűncselekményben való bűnösségére, mert elmulasztotta feltárni a vádbeli kereskedői magatartás megalapozatlanságát alátámasztó bizonyítékokat, feloldani az eljárás során felmerült ellentmondásokat, illetve értékelni a Terheltlt mentő bizonyítékokat. Ezen körülmények alapján a törvényszék ítélete megalapozatlan, a vádlott bűnössége a kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében kétséget kizáróan nem állapítható meg. A védői álláspont szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes értékelésével és az elsőfokon elutasított bizonyítás lefolytatásával az elsőfokú ítéletben rögzített tényállástól eltérő ítéleti tényállást lehet megállapítani és a vádlott bűnösségét kábítószer birtoklásban vagy forgalomba hozatallal elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében lehet megállapítani, ennek eredményeként pedig enyhébb büntetést lehet vele szemben kiszabni. Aláhúzta, hogy Terheltl az eljárás megindításától kezdve következetesen – és orvosilag igazoltan – kábítószerfüggőnek vallotta magát, a birtoklás tényét sosem tagadta, a nála fellelt mennyiség vonatkozásában pedig mindvégig következetesen azt állította, hogy komoly függősége miatt alkalmanként jelentős mennyiséget (1-2 hónapi adagját) előre beszerezte, majd azt adagonként kiporciózta magának. Vitatta a védő a kereskedői magatartást abból a szempontból is, hogy az elsőfokú bíróság mindössze egy fogyasztó, tanú1 vallomását elfogadva állapította meg a vádlottra súlyosabb minősítést, mert az egyéb bizonyítékok csak közvetettek voltak. Hivatkozott arra is, hogy tanú1 a vásárlások számát sem tudta pontosan megmondani, így nyilatkozatára tényállás nem alapítható büntetőjogi bizonyossággal. A védő bemutatta és elemezte mindazoknak a tanúknak – tanú2, tanú3, tanú4, tanú5 – a nyilatkozatait, akiket az elsőfokú bíróság az ügyben meghallgatott, illetve korábbi vallomásukat felolvasással a bizonyítási eljárás anyagává tett és értékelt. Ez utóbbi körülménnyel összefüggésben kifogásolta, hogy a bíróság tanú5 tanú vallomását felolvasással tette a bizonyítási eljárás anyagává, jóllehet egyszer a tanú megjelent, de a vádlott betegsége miatt érdemi tárgyalás nem volt, a későbbiekben pedig már nem idézte meg

őt a törvényszék. E tanú meghallgatása fontos lett volna, miként tanú3 tanúé is, akik a vádlottat mentő, büntetőjogi felelősségét enyhítő nyilatkozatokat tehettek volna. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján mindössze a vádlott által megszerzett és tartott kábítószer mennyisége nyert bizonyítást, az általa esetlegesen átadott kábítószer mennyisége viszont nem. Pontosán ezen okból kifolyólag iratellenes az elsőfokú ítéletben rögzített azon megállapítás, mely szerint a vádlott a tőle lefoglalt kábítószer teljes mennyiségét kizárólag értékesítés miatt tartotta a lakásban. Ez a megállapítás már csak azért sem lehet helytálló, mert tény, hogy Terhelt1 súlyos kábítószer-függőségben szenvedett.

[13] A vádlott lakóhelyén fellelt több fajta kábítószerre vonatkozóan a védő igazságügyi vegyész szakértő kirendelését is szorgalmazta, nemcsak a hatóanyag tartalom pontosítása érdekében, hanem azért is, hogy ezzel bizonyítsa, hogy egy erősen függő személy nem válogat a kábítószer fajtáiban, azokat kivétel nélkül fogyasztja. A védői érvelés szerint az eljárás során feltárt és beazonosított egyetlen vásárló egyetlen vásárlása még nem valósít meg egy folyamatos, rendszeres ismételt adás-vételek által megvalósult, hasznoszerzésre irányuló kereskedői magatartást, így a vádlott terhére a súlyosabb megítélés alá eső kereskedői magatartás nem állapítható meg. Idézett a védő a Kúria Bk.57. számú véleményéből, amelyet összevetett azzal az elsőbírói ténymegállapítással, hogy a vádlott bizonyítottan kizárólag csak tanú1 tanúnak adott át kábítószer, így ez alapján sem az átadott mennyiségből, sem a személyek számából nem lehet következtetni forgalomba hozatalra, hasznoszerzésre törekedés nélkül pedig kereskedelemre. Hivatkozott a védő az Ítéltáblai Határozatokban 2019.78. szám alatt közzétett eseti döntésre, amelyben a Pécsi Ítéltábla megállapította, hogy a kábítószer forgalomba hozatal céljából történő megszerzése, birtoklása, készletezése önmagában – egyéb többlet magatartást hiányában – nem jelenti a forgalomba hozatal fogalmába tartozó magatartás tanúsítását, nem eredményezheti a forgalomba hozatal, illetve a kereskedelem kísérletének a megállapítását. Ez annak ellenére sem volt megállapítható az ügyben, hogy a vádlott vonatkozásában több olyan bizonyíték is felmerült, amely arra engedett következtetni, hogy a kábítószer túlnyomórészt nem a saját fogyasztására szerezte be. További eseti döntéseket is bemutatott, amely alapján arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott kereskedői magatartása jelen ügyben nem állapítható meg.

[14] A védő bizonyítási indítványokat is előterjesztett, kérte az elsőfokú bíróság által meg nem hallgatott tanú5 és tanú3 tanúk idézését és meghallgatását, amelyekkel kapcsolatban ismételten hangsúlyozta, hogy e tanúk a vádlott cselekményének enyhébb minősítése tekintetében tudnának érdemi nyilatkozatot tenni. Másodlagosan az átadással elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében kérte a vádlott bűnösségének megállapítását, míg harmadlagos alternatív indítványként a Terhelt1rel szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését terjesztette elő a védő.

[15] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket nyilvános ülésen bírálta el a Be. 599. § (1) bekezdése értelmében.

[16] Az ítéltábla nyilvános ülésén a védő az írásban előterjesztett fellebbezését változatlanul fenntartotta, miként a bizonyítási indítványait is.

[17] Az ítéltábla a bizonyítási indítványokat elutasította.

[18] E tekintetben egyaránt osztotta az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtetteket, továbbá a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat. A törvényszék az ítélete az indokolásának [92] bekezdésében az újabb igazságügyi toxikológus szakértő kirendelésére, illetve a már elkészült korábbi vélemény kiegészítésére tett védői indítványt helyesen utasította el, amikor egyrészt megállapította, hogy nem a toxikológus szakértő kompetens annak megállapítására, hogy a vádlottól lefoglalt egyik kábítószer fajta hány adagnak felel meg. Ennél lényegesebb azonban az a körülmény, hogy az orvosszakértői vélemény ismertetésekor ezzel is foglalkozott az elsőfokú bíróság az indokolásában. Helyesen utasította el továbbá a Budapest

Környéki Törvényszék az írásszakértő kirendelésére vonatkozó indítványt, amelyet azzal indokolt, hogy az ügy jogi és ténybeli megítélése szempontjából teljességgel irreleváns az a körülmény, hogy a vádlott lakásában a házkutatás során lefoglalt jegyzetfüzetben található – kábítószeres mennyiségére, árára, adás-vételére vonatkozó – feljegyzések kitől származnak, mert e körülmény tisztázása nem visz közelebb a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapításához, figyelemmel a számos egyéb bizonyíték meglétére.

[19] Az ítéltábla a saját eljárásában az tanú5 és tanú3 tanúk meghallgatására irányuló védői indítványt elutasította. Ennek indoka részben az, amellyel már az elsőfokú bíróság is foglalkozott az ítélete indokolásának [82] bekezdésében, amikor annak a meggyőződésének adott hangot, hogy a jegyzetfüzetben talált adatok szempontjából nincs jelentősége annak, hogy azokat ki jegyezte fel, hiszen tanú1 tanúvallomásából azt is meg lehetett állapítani, hogy egy alkalommal a vádlottal közös háztatásban élő felesége adta át neki a kábítószeret.

[20] Az elsőfokú bíróság az ítélete [35] bekezdésében megindokolta, hogy miért felolvasással tette a bizonyítási eljárás anyagává tanú5 tanú vallomását, amellyel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett. A törvényszék kifejtette, hogy a tanú állapotán a bírósági megjelenésekor az elvonási tünetekhez hasonló tünetek jelentek meg és ezért nem látta célszerűnek az újbóli idézését és erre tekintettel olvasta fel nyomozati vallomását. A másodfokú bíróság a törvényszék ezen eljárásában kivetnivalót nem talált, hiszen a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontjának I. fordulata értelmében a tanú korábbi vallomása felolvasható abban az esetben, ha a tanú a tárgyaláson nem hallgatható ki. Az eljárási törvény nem részletezi a tanú ki nem hallgathatóságának eseteit, hiszen az számtalan okra vagy körülményre vezethető vissza, ezért ennek megítélését a bíróságra bízta. Közismert tény, hogy a kábítószer fogyasztó, illetve a kábítószer-függő személyekkel való kommunikáció legtöbbször rendkívül nehéz, időnként lehetetlen, éppen dependenciájukból adódóan, és az sem igényel további bizonyítást, hogy az ilyen személyek – életmódjukból eredően – általában képtelenek bármilyen kötelességüket teljesíteni, többek között hivatalos helyeken konkrét időpontban, akár többször, megjelenni. Ezért helyesen döntött a törvényszék, amikor a tanú nyomozati vallomását tette a bizonyítási eljárás anyagává és ugyanilyen okból nem látta szükségesnek az ítéltábla sem tanú5 tanú megidézését.

[21] Ugyanez vonatkozik tanú3 tanú vallomásának felolvasására is, hiszen az elsőfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy a tanút megidézze és személyesen hallgassa ki, tekintettel arra, hogy ismeretlen helyen tartózkodott, ellene személykörözést rendeltek el. Ez esetben is megalapozottan döntött a törvényszék a tanú nyomozati vallomásának felolvasásáról és ugyanilyen okból nem tartotta szükségesnek a másodfokú bíróság sem a tanú meghallgatását.

[22] A fellebbezések érdemi elbírálását megelőzően az ítéltábla a felülbírálat terjedelmében foglalt állást. Ennek vizsgálata során megállapította, hogy az a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései értelmében teljesszörű, hiszen a vádlott és a védő a fellebbezésükben nemcsak a büntetés mértékét, hanem a tényállást és ezen keresztül a minősítést is vitatták.

[23] A védelmi fellebbezések kizárólag az enyhítést célzó részükben alaposak.

[24] Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta és nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna akár feltétlen, akár relatív okból kifolyólag.

[25] A Be. 561. § (3) bekezdése b) pontja alapján az ügydöntő határozat indokolása tartalmazza a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket, melyek közül a vádlott bünygyi előéletére vonatkozó adatok pontosításra szorulnak. Az elsőfokú bíróság az ítélete személyi részében a 3. pont alatt rögzítette Terhelt1 korábbi jogerős

elítélését. Ez azzal egészítendő ki, hogy a vádlott büntetőjogi felelősségét a csalás vétsége mellett hamis magánokirat felhasználásának vétségében is megállapította a bíróság. E cselekményeit pontosan a 2012. év október hó 6. napja és november 2. napja közötti időszakban követte el, szabadságvesztésének próbaideje pedig a 2018. év február hó 10. napján telt le eredményesen.

[26] Az elsőfokú bíróság az ítéletének 5. pontjában megállapította, hogy Terhelt1 ellen jelenleg felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntette miatt folyik eljárás a Gödöllői Járásbíróságon. A vádlott erkölcsi bizonyítványából és az iratokhoz csatolt az ügyben tartott, tárgyalásról készült korábbi jegyzőkönyvből kitűnően az eljárás jelenleg is folyamatban van a Gödöllői Járásbíróságon 4.B.161/2023. számon. A vádiratban foglaltak szerint a vádlott a bűncselekményét a 2022. év július hó 3. napján valósította meg.

[27] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, számba vette és értékelte a rendelkezésére álló, illetve az általa beszerzett bizonyítékokat. Ezeket egyenként és összességükben is megvizsgálta, egybevetette, majd ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást, amely a legnagyobb részt megalapozott.

[28] Osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség átiratában kifejteteket a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjaiban foglalt okokból részlegesen megalapozatlan. Ez a megalapozatlanság azonban korántsem olyan mértékű, amely az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését eredményezné, figyelemmel arra, hogy a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az ítéltábla lehetőséget látott a részleges megalapozatlanság kiküszöbölésére a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján. A törvényszék ítéletének részleges megalapozatlansága leginkább pontatlanságra, illetve az egyértelműség kisebb hiányára vezethető vissza, mert a történeti tényállásban az elsőfokú bíróság a vádlott lakóhelyén fellelt kábítószeres vonatkozásában a marihuána tömegének megjelenésekor nem tüntette fel, hogy az az összes fellelt mennyiségre vonatkozik, amelyből akár az a következtetés is levonható, hogy több marihuána is volt a terhelt lakásában. Kétségtelen tény, hogy az elsőfokú ítélet utolsó bekezdésében a törvényszék megállapította, hogy ez az összes mennyiség, azonban az ítéltábla ezt egy bekezdéssel feljebb, a 6. pont ötödik bekezdésében rögzítette, a vádlott lakóhelyén talált kábítószeres felsorolásának első sorában is szükségesnek tartotta rögzíteni a következők szerint: „- összesen nettó 68,81 gramm tömegű,...”. A kiegészítéssel egyértelművé vált, hogy a felsorolásban is a marihuána teljes mennyiségéről van szó.

[29] A fenti kiegészítésekkel a törvényszék ítélete immár teljesen megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált. Az elsőfokú bíróság meglehetősen széleskörű és minden részletre kiterjedő bizonyítást vett fel a valósághű történeti tényállás és az anyagi jogi igazság megállapítása érdekében. Nem osztotta az ítéltábla a védő eljárásjogi aggályait a tekintetben, mi szerint a törvényszék nem teljeskörűen értékelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat. Amint arra már korábban rámutatott az ítéltábla az elsőfokú eljárásban előterjesztett és a törvényszék által elutasított, illetve a másodfokú eljárásban újként előterjesztett bizonyítási indítványokat nem tartotta szükségesnek a másodfokú bíróság sem, mert álláspontja szerint ezek nélkül is teljeskörűen feltárható volt a történeti tényállás. A törvényszék a bizonyítékokat részletesen megvizsgálta, döntését minden tekintetben megindokolta, amely a másodfokú bíróság számára is meggyőző volt. A korábban kifejtettek értelmében a tanúk vallomásainak tárgyalási felhasználása sem képezheti kritika tárgyát, mert e tekintetben is a hatályos eljárásjogi rendelkezéseknek megfelelően járt el a törvényszék. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában részletesen számot adott arról, hogy a vádlottnak a birtoklás tényét nem vitató beismerő vallomásán túlmenően, mely bizonyítékok alapján jutott arra a következtetésre, hogy a terhelt cselekménye kereskedői tevékenységként értékelendő. E tárgyban szükséges kiemelni, hogy a kereskedői tevékenységet nem kizárólagosan akkor lehet

megállapítani, ha rendszeresen több vevőnek ad el kábítószer az elkövető. Természetesen nem vitatható, hogy az egyes kábítószer adás-vételek kétséget kizáróan a legerősebb bizonyítékai a kereskedelemnek, azonban az állandóan követett és régóta kimunkált bírói gyakorlat értelmében más esetekben is megállapítható a kábítószer-kereskedelem kereskedéssel elkövetett magatartása. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság meglehetősen gondosan felsorolta és értékelte az ez irányba ható bizonyítékokat, amelyek körében kiemelte a vádlott lakóhelyén megtalált kábítószer mennyiségét, ezen túlmenően azok több fajtáját, valamint tanú3 és tanú1 vallomásainak tartalmát. Ez utóbbiak különös jelentőséggel bírnak, mert más bizonyítékok mellett arról is adatot szolgáltatottak, hogy a vádlott több kábítószerfajta beszerzésének lehetőségéről tett említést nekik. A bizonyítékok körében ugyancsak a kereskedést alátámasztó adatként értékelte az elsőfokú bíróság a vádlott elkövetéskori anyagi körülményeit, amelyet összevetett a nyomozó hatóság által fellelt kábítószer mennyiség aktuális piaci értékével és ennek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy azokat a vádlott a legális jövedelméből nem tudta volna megvásárolni. A törvényszék a bizonyítékok értékelése körében nagy figyelmet fordított a vádlott vallomásának cáfolata körében a már említett tanúk vallomásaira, akik minden tekintetben megerősítették Terhelt1 kereskedői tevékenységét. A bizonyítékok ilyen alakulása mentén nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott büntetőjogi felelősségét megállapította.

[30] A bűncselekmény minősítése körében az ítéltábla elsősorban arra mutat rá, hogy az 1/2007.BJE. számú jogegységi határozat alapján az elsőfokú bíróság által adott indokolás meggyőző a tekintetben, hogy a vádlott a kábítószer-kereskedelem büntettét kereskedői tevékenységgel valósította meg. Kiemelést érdemel a jogegységi határozatból, hogy a kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések haszonszerzésre irányulnak, és magukban foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladókhoz vagy a fogyasztókhoz. Ezek közé tartozik a kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett, önálló cselekmény. Helyesen hívta fel a fellebbviteli főügyészség a BH.2015. évi 324. szám alatt közzétett eseti döntést, amely elvi értelel mutat rá, hogy amennyiben a terhelt nagy tételben vásárol tovább értékesítés céljára kábítószer, kábítószer csomagolására, hígítására, adagolására szolgáló eszközökkel rendelkezik, cselekménye kábítószer-kereskedelemnek minősül. A jelen ügyben irányadó történeti tényállás lényege szerint a vádlott lakásán feltalált kábítószereszközök – hozzászokott egyén esetében – összesen 401 adagnak feleltek meg, amely a jelentős mennyiség alsó határának mindegy 1,94-szerese volt. Ezen túlmenően nagymennyiségben találtak a nyomozó hatóság tagjai előre kiporciózott adagokat, simítózáras nyilontasakokat és az adagoláshoz, méréshez szükséges digitális mérleget is. Mindezek a körülmények nem kizárólagosan a vádlotti fogyasztást, hanem azon túlmutató, kereskedői magatartást látszanak igazolni.

[31] Szintén a minősítés körében szükséges hivatkozni a BH. 2020. évi 350. szám alatt közzétett eseti döntésre, amelynek esszenciája szerint a kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése és az ezekhez kapcsolódó többlet magatartás nem kereskedés kísérlete, hanem befejezett, önálló cselekményt valósít meg. Ezért tehát akkor sem tévedett a Budapest Környéki Törvényszék, amikor a vádlott magatartását a kereskedésen belül befejezett bűncselekményként értékelte.

[32] A védő hivatkozott az Ítéltáblai Határozatokban a 2019.évi 78 szám alatt közzétett eseti döntésre, amellyel azt igyekezett alátámasztani, hogy a vádlott magatartása nem értékelhető kábítószer-kereskedelem büntetteként, hanem az legfeljebb kábítószer birtoklásának büntette. A felhívott ítéltáblai határozat lényege a kábítószer forgalomba hozatal céljából történő megszerzése, birtoklása, készletezése önmagában – egyéb többlet magatartás hiányában – nem jelenti a forgalomba hozatal fogalmába tartozó magatartás

tanúsítását, nem eredményezheti a forgalomba hozatal, illetve kereskedelem kísérletének megállapítását. A közzétett határozatban rögzített történeti tényállás meglehetősen nagy hasonlóságot mutat a jelen ítéletben tárgyalt tényállással, azonban egy korántsem elhanyagolható jelentős különbség is mutatkozik. A közzétett határozatból kiderül, hogy a meglehetősen nagymennyiségű kábítószer, valamint azok kereskedelméhez szükséges eszközöket találtak a vádlott lakásában, azonban az eljárás során nem sikerült egyetlen vevőt sem felkutatni, ezért tehát nem volt bizonyíték arra vonatkozóan, hogy kereskedői tevékenységet folytatott az elkövető. Jelen ügyben azonban e többlet magatartást rögzíti a tényállás, mert a bizonyítékok részét képezik azok a tanúvallomások, amelyek a vádlottat terhelték az adás-vételek lebonyolításával, másként fogalmazva a kereskedelemmel. Ezért tehát az ítéltábla egyetértett a Budapest Környéki Törvényszék anyagi jogi minősítésével, és a másodfokú bíróság is úgy ítélte meg, hogy Terhelt1 cselekménye a kereskedelemmel elkövetett kábítószer-kereskedelem tényállási keretei közé illeszkedik.

[33] Abban sem tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott saját fogyasztása a Btk. 178. § (6) bekezdése szerint minősülő kábítószer birtoklása vétségének megállapítására lehetne alkalmas, de csak akkor, amennyiben az csekély mennyiségű kábítószerre vonatkozik. A szubszidiaritás elvének alkalmazása mellett nem valóságos, hanem látszólagos alaki halmazatról van szó, ezért tehát a vádlott saját fogyasztása önálló bűncselekményként a kereskedelem mellett nem értékelhető, a jelentősen súlyosabb megítélés alá eső cselekménybe beolvad. Különösen igaz ez jelen ügyben, ahol a vádlott kábítószer fogyasztására vonatkozóan sem egzakt, sem pedig becsült adatok nem állnak rendelkezésre.

[34] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen sorolta fel a vádlott javára szóló enyhítő és a terhére értékelendő súlyosító körülményeket, azonban ez utóbbiak kiegészítendőek azzal, hogy szintén súlyosít a fogyasztás, csakúgy, mint a tárgyalt bűncselekmény elszaporodottsága. Ugyanakkor további enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság – kisebb súllyal – a vádlott részbeni beismerő vallomását, valamint azt, hogy beteg édesanyja eltartásáról és ápolásáról is gondoskodik. A némileg módosult büntetés kiszabási körülményekre figyelemmel az ítéltábla lehetőséget látott a vádlott szabadságvesztés büntetésének enyhítésére, ezért Terhelt1rel szemben a szabadságvesztés tartamát a törvényi minimumban meghatározva 5 évre enyhítette, mert úgy ítélte meg, hogy a büntetési célok az ilyen mértékű szankcióval célt érnek. A kifejtettek értelmében nem látott lehetőséget a másodfokú bíróság a vádlott és a védő által szorgalmazott enyhébb minősítés megállapítására.

[35] Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben pénzbüntetést is alkalmazott, amellyel az ítéltábla egyetértett, azonban a törvényszék elmulasztott rendelkezni a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén követendő átváltoztatási eljárásról, ezért a másodfokú bíróság ezt pótolta és a Btk. 51. § (1) és (2) bekezdéseinek felhívásával úgy rendelkezett, hogy amennyiben a vádlott a pénzbüntetést nem fizeti meg, úgy azt napi tételenként kell egy-egy napi végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni, amelynek fokozata követi a kiszabott szabadságvesztés büntetés fokozatát, tehát fegyház.

[36] Az elsőfokú bíróság a vádlottnál fellelt értéktárgyak és különböző valuták, valamint forint tekintetében vagyonek Kobzást rendelt el a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja és 74/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján. Ugyanakkor nem rendelkezett a bűnjeljegyzék 16-18., valamint 21. tételszámai alatt nyilvántartott ékszerekről, amely hiányosságot pótolva az ítéltábla a fenti jogszabályhelyek felhívása mellett e tárgyak vonatkozásában is vagyonek Kobzást rendelt el.

[37] Pontosította az ítéltábla az iratok alapján, hogy a vagyonek Kobzással érintett 1.108.500 forintot a Budapest Környéki Törvényszék BL00654/2023/1. számú bírói letéti számláján tartják nyilván.

[38] Mellőzte az ítéltábla az elsőfokú bíróság által a pénzbüntetés, a vagyonelkobzás és a bűnügyi költség biztosításának érdekében a visszatartásra vonatkozó rendelkezést, mert a Be. 323., § (1) bekezdése értelmében ilyen rendelkezésnek akkor van helye, ha a terheltnek kiadandó dolgot a vele szemben megállapított pénzbüntetést, vagyonelkobzás vagy bűnügyi költség biztosítására szükség visszatartani. Tekintettel arra, hogy e dolgokat a bíróság nem a terheltnek adta ki, hanem azok vagyonelkobzásáról rendelkezett, így a visszatartásra vonatkozó rendelkezés egyfelől nem értelmezhető, másfelől szükségtelen.

[39] Végezetül osztotta a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség észrevételét a tekintetben, hogy a 2023. év november hó 5. napjára kitűzött tárgyaláson szabályszerű idézésre megjelent tanú5 tanú, megjelenésével kapcsolatban – útiköltség címén – 4.940 forint merült fel, amely összeg a Be. 145. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében bűnügyi költségnek minősül és mint ilyenről az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatában rendelkezni szükséges. Az iratokból megállapíthatóan a fenti napon érdemi tárgyalást nem tartott az elsőfokú bíróság, mert a vádlott betegsége hivatkozva nem jelent meg, ugyanakkor a tanú Budapestre utazott, következésképpen e bűnügyi költség viselésére a vádlottat kell kötelezni a Be. 574. § (3) bekezdése értelmébe. Ezt pótolta az ítéltábla, egyben megállapította, hogy ezen összeggel növelve, helyesen immár 552.729 forint bűnügyi költség megfizetése terheli a vádlottat.

[40] A vádlottnak a másodfokú eljárásban beszerzett személyi és okmányadataiból az ítéltábla a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja alapján – figyelemmel a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjában és a Be. 184. § (2) bekezdés e) pontjában írtakra – rögzítette a vádlott érvényes személyazonosító okmányának számát.

[41] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta a Be. 606. § (1) bekezdésnek felhívásával, míg a törvényszék ítéletének törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2024. november 19.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Zsótér Zsuzsanna s.k. bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 11.B.49/2023/39. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.147/2024/12. számú ítéletében írt változtatással – 2024. november 19. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. november 19.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.
a tanács elnöke

